

Cartea JUDECĂTORI (11)

Cum a fost biruită puterea satanei?

Trei trăsături caracteristice în legătură cu omorârea lui Sisera ne dau un răspuns. Mai întâi este Debora. Numele acesta înseamnă „activitate“ sau „albină“. Ea era căsătorită cu Lapidot, al cărui nume înseamnă „lampă, lumină“. Debora avea suficiente motive, ca să mulțumească în cântecul ei că poporul s-a pus de bunăvoie la dispoziție: „Poporul s-a oferit de bunăvoie“ (5.2); „Aceia din popor care s-au oferit de bunăvoie“ (5.9); „Un popor care și-a primejduit viața până la moarte“ (5.18).

Aici sunt deci cele trei lucruri necesare pentru învingerea satanei: lumina, activitatea și dăruirea. Toate cele trei lucruri au fost prezente la Domnul Isus și de aceea El a putut să-l învingă pe diavolul. În Evanghelia după Ioan citim afirmația: „Acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară“ (Ioan 12.31); în aceeași Evanghelie ne sunt prezentate cele trei lucruri, despre care tocmai am vorbit: 1) „Eu sunt Lumina lumii“ (8.12; 9.5); 2) „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez“ (5.17); „Trebuie să împlinesc lucrările Celui care M-a trimis“ (9.4); 3) „Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi“ (10.11); „...pentru că Eu Îmi dau viața“ (10.17).

Întuneric înseamnă neștiință cu privire la Dumnezeu. Când a venit Domnul Isus pe pământ, omenirea era acoperită de un întuneric mare. El a venit ca Lumină, pentru a descoperi adevărata ființă a lui Dumnezeu și inima Sa plină de dragoste. Însă această Lumină nu a fost inactivă, ci a strălucit în toate lucrările Fiului preaiubit al lui Dumnezeu. Lumina și activitatea erau în El într-o frumoasă armonie și nu puteau fi despărțite. Vedem cum a strălucit lumina în lucrările și în cuvintele Domnului, atunci când a hrănit mulțimea slăbită din cauza foamei, atunci când a oferit mângâiere acolo unde era întristare, atunci când a vindecat bolnavi și a înviat morți. El a binecuvântat copii și a plâns din cauza păcătoșilor; în toate acestea, El a descoperit ființa lui Dumnezeu. Erau lucrările și cuvintele Tatălui Său, așa că putea spune: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl“ (14.9). Lumina, care S-a descoperit în activitățile harului Său, a fost necesară pentru eliberarea oamenilor din robia satanei, care îi ținea în întuneric și în necunoaștință cu privire la Dumnezeu. Strălucirea acestei lumini nu a fost zadarnică, căci unii au putut mărturisi: „Noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui, plin de har și de adevăr“ (1.14). Însă, pe lângă descoperirea lui Dumnezeu în viața Sa, mai era ceva necesar: El a trebuit să Se dea de bunăvoie, căci numai prin moartea Sa a putut fi dat afară stăpânitorul lumii acesteia și i-a putut fi luată din mână puterea morții. Numai moartea lui Hristos a făcut posibil ca lumina dragostei lui Dumnezeu să ajungă la tine și la mine. În această moarte au fost strâns legate lumina dragostei, activitatea milei nemărginite și jertfa unei vieți consacrate.

Să ne amintim de acea scenă semnificativă, când Pilat L-a prezentat mulțimii pe Domnul îmbrăcat cu o manta de purpură și pe cap purtând o cunună de spini și a exclamat: „Iată Omul!“ Atunci, lumea a stat în fața unei decizii. Se va întoarce oare în ultimul moment la Creatorul ei, își va pleca genunchii în fața Fiului lui Dumnezeu care stătea acum în fața ei? O, nu! În loc să facă acest lucru, a strigat: „Ia-L, ia-L,

răstignește-L!“ „Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus și L-au dus să-L răstignească“ (19.16). În acel moment de vârf al rebeliunii lor, s-a arătat clar că diavolul îi stăpânește pe oameni. Ei erau sub jugul lui și au devenit ucigașii Aceluia care era Dumnezeu lor.

Sunt convins de faptul că, dacă Domnul Și-ar fi folosit puterea și prin suflarea gurii Lui ar fi nimicuit acea mulțime înșelată de diavolul, intențiile satanei ar fi fost împlinite. Atunci, oamenii ar fi rămas veșnic în necunoștință de dragostea lui Dumnezeu, iar păcatul s-ar fi dovedit mai mare decât harul lui Dumnezeu. Toate puterile întunericului s-au ridicat împotriva Domnului, iar oamenii au fost atât de înșelați și orbiți de către acestea, încât numai sângele Lui a putut să potolească furia lor. Spera dușmanul că acest păcat va fi de neiertat, că prin dezlănțuirea urii sale împotriva Fiului lui Dumnezeu va putea atrage pe toți oamenii cu el în irevocabilă și veșnică pierzare? Ce înfrângere a suferit el atunci! Domnul nu S-a descoperit ca Judecător al slavei Sale, căci citim: „ducându-Și crucea, a ajuns la locul zis al «Căpățânii», care în evreiește se numește «Golgota», unde L-au răstignit“ (19.17). El a mers la cruce, pentru că sângele Său, pe care oamenii păcătoși s-au hotărât să-l verse, putea să-i mântuiască.

„L-au dus să-L răstignească“, și astfel vinovăția lor a devenit deplină. El a mers, și prin aceasta a descoperit marea biruință a dragostei divine asupra urii omenești. El nu a fost dus cu sila și nici nu a fost mânat de la spate: El a mers. Nimeni nu i-a luat viața, El Însuși a dat-o. Strigătul de batjocură al gloatei L-a lovit în urechi și cu siguranță l-a provocat dureri adânci în sensibilitatea Lui sfântă; cu toate acestea, nu a fost în El nici un gând să Se salveze. Cu smerenie maiestuoasă, El a mers purtându-Și crucea, ca să îplinească lucrarea pentru care venise. El știa până în cele mai mici detalii ce înseamnă crucea, consecințele ei cele mai amare. Pe El nu putea nimic să-L surprindă și nu a mers pe acest drum mânat de un impuls de moment. În acea noapte în grădina Ghetsimani, El a privit în întunericul care îi stătea în față și a evaluat toate costurile. El a vorbit despre acestea cu Moise și cu Ilie pe Muntele schimbării la față. Această oră a fost planificată în sfatul veșniciei, cu mult înainte ca El să vină, iar acum nimic nu putea să-L depărteze de aceasta. Nu era nici o împotrivire și nici o compătimire de Sine, iar fiecare pas care îl apropia de Golgota zguduia împărăția satanei. Apoi L-au răstignit. Răstignirea lui Hristos este răspunsul lui Dumnezeu la minciuna diavolului în grădina Eden: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3.16).

Dacă Dumnezeu ne-ar fi lăsat să strângem roadele amare ale răzvrătirii și ale păcatelor noastre, atunci n-ar fi trebuit să ne plângem, însă în locul acesteia, prin dovada puternică și convingătoare a dragostei Sale, El a împrăștiat întunericul de la noi și a biruit puterea diavolului. Dușmanul dorea să-i facă pe oameni să creadă că Dumnezeu este un Stăpân aspru, care culege de unde nu a semănat. Dumnezeu însă a dovedit că este plin de dragoste prin faptul că a dat ce este mai sublim din ceea ce avea cerul, pe Fiul Său preaiubit, ca astfel El să poarte pedeapsa pentru păcatele noastre; și de îndată ce lumina minunată a acestei iubiri strălucește în inimile oamenilor, robia satanei se sfârșește. Domnul a fost înălțat pe cruce, iar prin această înălțare a fost făcut cunoscut tot adevărul. Noi, cei care credem, am fost atrași la El. Domnul Isus a devenit marele nostru Punct de atracție, iar diavolul nu ne mai posedă ca pradă a sa. Minciuna

a fost descoperită, timpurile de neștiință au trecut, iar Dumnezeu a triumfat, pentru că stăpânitorul acestei lumi a fost alungat din inimile tuturor celor care au crezut. El nu mai poate să-i solicite pentru scopurile lui. Ei s-au predat lui Dumnezeu, a cărui dragoste desăvârșită a fost dovedită în răstignirea lui Hristos.

Ce slavă reflectă lucrarea de pe Golgota! Așa cum ne trezește dimineața soarele care se înalță, tot așa suntem treziți din somnul morții de razele Sale luminoase. Ar trebui să exclamăm: „Dumnezeu ne-a iubit în ciuda tuturor lucrurilor!“ Cuvântul Său a adus lumină, iar o dată cu lumina a venit libertatea. Perdeaua întunericului s-a rupt în două și putem păși în lumină.

Lumina este constituită din unde, ca și sunetul, iar acolo unde sunt unde, ia naștere muzica. Dacă simțul auzului ar fi tot așa de sensibil ca simțul optic, atunci am auzi muzica luminii, așa cum putem vedea frumusețea ei. Lumina dragostei lui Dumnezeu dă naștere la cea mai dulce melodie, iar armonia care s-a pierdut în grădina Eden este regăsită. Acum însă, această muzică este mult mai frumoasă, sunetele ei sunt mult mai plăcute, iar cântecul de laudă mult mai minunat. Dacă privim cu respect la Acela care stă pe tron și pe fața Căruia strălucește toată grandoarea harului lui Dumnezeu, atunci inima noastră și sufletul nostru vor intona cântarea de laudă la adresa dragostei lui Dumnezeu.

Nu trebuie să ne îndoim de triumful Său deplin, căci El a înviat din morți și ne strigă: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată, sunt viu în vecii vecilor și Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților“ (Apocalipsa 1.17-18).

De când Domnul a câștigat o astfel de biruință asupra satanei, privilegiul celor care au fost eliberați de sub puterea sa este de a fi biruitori, „mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit“ (Romani 8.37). Dacă ne vom preocupa în continuare cu biruința asupra lui Sisera, vom afla cum poate avea loc aceasta.

J.T. Mawson.